

Sygn. akt V CSK 471/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Ł. F.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący oczywistą zasadność skargi uzasadnia koniecznością ujednolicenia reguł i zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. Wskazanie na wątpliwość interpretacyjną co do pojęcia „odpowiedniej kwoty” wskazywałaby raczej na istnienie w niniejszej sprawie, zdaniem skarżącego, przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych, ale w tym zakresie brak jest przedstawienia argumentów, że określony przepis prawa, mimo, że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź, że niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów i przytoczenia tych orzeczeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 341/10). Uzasadnienie wniosku w części wstępnej sprowadza się do ogólnego przedstawienia własnej oceny wysokości zasądzanego zadośćuczynienia i nie wykazuje kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które pozwoliłoby na ocenę skargi jako oczywiście uzasadnionej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek pozwanego o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw